

PARAULA DE BLOG

GABRIEL PECOT

<http://illallibres.blogspot.com/>

Si amb quatre paraules n'hi ha prou per expressar alguna cosa, per què n'hauriem d'emprar quatre-centes? Això és el que aconseguix Milena Agus (a la foto) amb la magnífica novel·la de noranta-cinc pàgines *Mal de pedres* (Empúries). Tot i que l'autora és un autèntic fenomen de vendes a Itàlia i a França, aquesta és la seva primera obra traduïda al català. En aquestes poques pàgines hi trobarem amor, infelicitat, erotisme, follia, amistat enmig d'una Sardènia marcada per la Segona Guerra Mundial i per la postguerra. El *mal de pedres* no és només un mal físic que pateix la protagonista sinó que és la metàfora d'un llast que arrossegarà tota la seva vida. Una vida marcada per la seva particular bogeria i per un gran amor (real o imaginari?). Tot i tractar-se d'una obra intimista, no defuig reflectir la situació política i social italiana de l'època. [...] Tal com calia esperar, al final la història fa un gir inesperat. Un bombonet que us recomanem amb entusiasme.*

<http://jmtibau.blogspot.com/>

M'entendreix que, de tant en tant, m'arribin preguntes del tipus: "Com t'ho vas fer per passar d'aficionat a l'escriptura a escriptor professional?" [...] Ho sento, però no hi ha fórmules màgiques i, si n'hi ha, jo no les conec. Per començar, a mi ja em va costar molt posar-me l'etiqueta d'escriptor. [...] Suposo que això es deu a una manca de confiança. L'autoconfiança, sense perdre de vista la realitat, l'empenta i les ganes de lluitar són bàsiques. Cadascú ha de buscar el seu camí, però a mi m'ha funcionat presentar-me a premis: com a motivació i com a revulsiu. Després, per publicar, hi ha dues vies: autoeditar-se (no ho recomano) i trucar a les portes de tantes editorials com sigui possible, amb paciència i sense perdre l'esperança. Però: quan es pot considerar un mateix com a escriptor? Quan escriu o quan escriu bé? Quan ha publicat o quan es venen els seus llibres? [...]*

<http://bloguejat.blogspot.com/>

M'ho diu el meu pare i em sembla que té raó: tenim un petit problema. A veure, com s'ho fa la gent? Primer et passes hores pensant el millor nom per al teu fill i quan finalment creus que l'has trobat i la criatura neix, el primer que et ve al cap quan el veus són diminutius ridículs. Tot l'esforç onomàstic oblidat enmig d'un festival d'amor patern. El problema en qüestió és que, des que ha nascut l'hereu, les vegades que hem fet servir el seu nom real es poden comptar amb els dits de la mà. [...] A continuació, una llista dels pseudònims més usats habitualment a casa per anomenar l'hereu. A veure si veient-los escrits prenc consciència de la gravetat de la situació i hi poso remei: patufet, barrufet, carxofeta, anxoveta, calamar, patateta, peltruquet, baldufa, mindundi, bunyolet, cutxitxú, cutxifú, pissifú, miscifú, cutxi, marramec, violet, nini, nin, ninet, nyigunyi-gu, boleta, patxutxi, pitxutxi, pitu, carmelet, txutxi.*

AVUI CRITICO JO

'Avui crítico jo' és l'espai a través del qual tots podeu exercir de crítics literaris de manera pública, tot i que en format sintètic, això sí. Cada setmana us proposarem un títol i publicarem en aquest suplement una selecció dels comentaris que ens envieu via web. És l'hora de dir-hi la vostra

Sándor Márai no deixa mai de sorprendre'ns. Ànimes turmentades, sense arribar al desesper absolut, i veu interior reflexiva. Les seves pors, que són les de tots, fan dels seus personatges éssers pròxims, malgrat l'espai i el temps en què es desenvolupen les històries. A *L'estranya* torna al tema de la solitud, dels amors hipotecats per la realitat convulsa de l'època, dels paisatges tènues, bromosos i carregats de nostàlgia difusa.

■ Bondia

Llegir Sándor Márai sempre ha estat un gran plaer ja que sempre descobreixes coses noves. Un gran es-

criptor que sap crear grans atmosferes i personatges. Les seves novel·les destil·len una gran profunditat.

■ Nuri

És una lectura que m'ha fascinat. El mateix em va passar amb *La darrera trobada*, *Divorci a Buda* i *L'herència d'Eszter*: l'autor crea una ambientació molt íntima, formidable.

■ Eva

El mestre Sándor Márai no va tenir la paciència d'esperar la caiguda del Mur, fet que va tenir lloc pocs mesos després que l'autor se suïcidés. Els comunistes hongaresos el van titllar de

L'estranya

Sándor Márai
Empúries

I LA SETMANA VINENT:
El joc de l'àngel

Carlos Ruiz Zafón
Planeta

burgès i, a l'exili, va perdre pàtria i reconeixement. Potser per això va reincidir a mostrar, com en aquesta deliciosa *L'estranya*, la vida burgesa i la recerca del sentit de l'existència. Una obra subtil que contrasta amb la contundència dels seus textos periodístics. Un plaer.

■ Ramon Perelló

Aquesta no és la millor de les obres de Márai que he llegit. Està molt bé, tot i això. Perquè, quan un autor té un món interior tan definit, és normal que el traslladi als llibres. I quan l'autor fa com Márai i manté l'estil, sempre es un plaer.

■ Barretina

ENTRE COMETES

"La poesia està desapareixent de l'univers de l'intercanvi cultural dels nostres dies. La seua invisibilitat, cada cop més accentuada, fa que moltes persones cultes no senten cap mena de rubor en afirmar que ignoren els poetes contemporanis, en admetre que no compren mai cap llibre de poemes, que mai no en llegeixen"

Joan-Elies Adell, poeta
'Resum de l'any poètic 2007'

JOSEP LOSADA

"Compagino família i professió amb molta ajuda del meu assistent i de la meva majordoma. I una regla: els nens són el primer"

Cornelia Funke, escriptora
'Qué Leer'

CECILIE DRESS / AFP

"Els catalans ignorem força com enraonen els altres parlants. Després de fer una defensa a ultrança dels dialectes, gairebé ningú no es pren la molèstia de connectar una mica els dialectes que no són el seu"

Enric Gomà, guionista
'Omnium'

AVUI

"Escriu com vaig aprendre a fer art, sense saber ben bé on vaig"

Laia Fàbregas, escriptora
AVUI

FRANCESC MELCION

@
Vols opinar?
www.avui.cat